

Teologie: 5 pilířů konzervativního evangelikálního kalvinismu, které jsou neslučitelné s láskou

Teologie

Pět pilířů konzervativního evangelikálního kalvinismu, které jsou neslučitelné s láskou

Většinu svého dospělého života jsem strávil v konzervativním evangelikálním kalvinistickém světě Desiring God, Grace to You, Ligonier a The Gospel Coalition. Vyrstl jsem ve světě nezávislých baptistů zaměřených na pravidla a tyto služby mi poskytly tolik potřebnou úlevu od viny a strachu, které tak pronikly do každého okamžiku mého života, když jsem vyrůstal.

Když jsem však dekonstruoval svou teologii a opustil konzervativní evangelikalismus, zjistil jsem, že je teologie jejich vlajkových služeb postavena na pěti pilířích, které jsou zásadně neslučitelné s láskou.

První pilíř: Bůh hledá sebeslávu

Naše teologie říkala, že hlavním zájmem Boha je sebesláva. [John Piper](#) to vyjádřil takto: „Velkým Božím cílem při stvoření a řízení světa je, aby byl oslaven.“

Spasení jsme viděli v kontextu Boží slávy. Spása nebyla primárně o záchraně lidí z pekla, ale o oslavě Boha. Sbory, ve kterých jsem vedl bohoslužby, nám ani nedovolily zpívat píseň „Nade vše“, protože text říká, že Ježíš „snesl pád a myslel především na mě“. Místo toho jsme odpověděli: „Ježíš myslel především na Boží slávu.“

“Spása nebyla primárně o záchraně lidí z pekla, ale o oslavě Boha.”

Abychom maximalizovali Boží slávu, věřili jsme, že spasení je dosaženo vírou v Ježíšův život, který si zasloužil spravedlnost, kterou jsme si museli, ale nikdy nemohli zasloužit, a v Ježíšově smrti zaplatil trest, který jsme si zasloužili zaplatit, aby veškerá sláva byla Boží.

Také jsme říkali, že naši víru do nás vdechl Bůh, dal ji vybranému počtu lidí, které Bůh předurčil jít do nebe, aby i naše vyjádření víry přineslo slávu spíše Bohu než nám.

Druhý pilíř: Bůh je nekonečný hněv

Hledání Boží sebeslávy je podle těchto mužů Božím hněvem. [David Schrock](#) pro The Gospel Coalition napsal: „Bůh stvořil lidstvo, aby mu přineslo slávu. Protože jsme se vzbouřili proti jeho svatému standardu, dokonalý soudce vesmíru prohlásil, že vylije svůj hněv na ty, kteří proti němu zhřešili, aniž by činili pokání nebo věřili v jeho Syna.

Detail z „Posledního soudu“, byzantské stropní mozaiky ze 13. století ve florentské baptisterii.

[Piper dodává](#) : „Boží hněv je dlužen našemu hříchu, který zaměňuje Boží slávu za slávu lidskou“ a že Bůh má „věčný hněv a zuřivost“.

Jinými slovy, podle těchto mužů netrvá Boží hněv chvíli, ale navždy. Nikdy není uspokojený.

Pilíř třetí: Bůh trestá každý okamžik každého života

V [American Gospel: Christ Alone](#) dokumentu John MacArthur říká: „Každý hřích, kterého se někdy dopustí každý člověk, který kdy žil, bude potrestán. To vyžaduje božská svatost a božská spravedlnost a božská spravedlivost. Buď bude hřích věčně potrestán v životě hříšníka, nebo trest ponese Kristus.“

Zamyslete se na chvíli, co MacArthur myslí „každým hříchem“. Tito muži věří, že hřích je každý okamžik, ve kterém se nemyslí, neříká nebo nekoná ke slávě Boží. Co to tedy znamená pro náš každodenní život?

Když jsem letos udělal svým dětem prázdninovou hru, oblékli jsme se do tématu 101 dalmatinů. Moje žena a dcera se převlékly za Cruellu, zatímco mé mladší děti se převlékly za štěňata, a já jsem si oblékl bundu, abych byl Cruellin nájemný vrah Horace. Když moje děti utíkaly po ulici a vrtěly ocásky jako štěňata, říkal jsem si: „Jak by se na náš večer díval Bůh hledající sebe sama?“

V našem domě by kypěl zlostí sebeslávu hledající Bůh, když moje děti neobratně otevíraly sáčky s bonbóny, aniž by si uvědomovaly slávu Boží.

Sebeslávu hledající Bůh by hořel hněvem, když jsme se s manželkou dívali na své děti, aniž bychom spojovali jejich radost s Boží slávou.

Pod tímto Božím hněvivým pohledem bychom nemohli mít žádné okamžiky nevinné přítomnosti s našimi dětmi. Každý okamžik by byl pro Boha důvodem, aby nás všechny navždy spálil.

Pilíř čtvrtý: Bůh zneuctívá každého prokletím

Na konferenci [Together for the Gospel Conference](#) v roce 2008 kázal R.C. Sproul nechvalně známá slova: „Ten, kdo byl čistý, již čistý nebyl. A Bůh ho proklel. Bylo to, jako kdyby se ozval výkřik z nebe – omluvte můj výraz, ale nemohu být o nic přesnější, než říci – ... “Zatraceně.” Protože to znamenalo být prokletý. Být zatracen. Být pod anathemou Otce... Každý člověk... na celém světě, který nebyl zakryt Kristovou spravedlností, právě v této chvíli žije každým dechem pod Boží kletbou.“

„Bolest pekla“ z „Posledního soudu“ od Fra Angelica, c. 1431 v Muzeu San Marco ve Florencii.

Tento jazyk slávy a cti, hněvu a kletby je hierarchickým jazykem. Protože Bůh je na vrcholu hierarchie, Bůh si zaslouží slávu a čest od těch níže.

A když se Bohu nedostává slávy a cti od těch, kdo jsou v hierarchii nižší, Bůh projeví hněv tím, že je násilně prokleje. Jinými slovy, Boží sebeúcta je vyjádřena zneuctěním všech ostatních níže.

Pátý pilíř: Bůh přijímá slávu tím, že odmítáme lásku

Ale jak se všechny ty řeči o slávě, cti, hněvu a trestu snoubí s láskou?

1. Korintánům 13:5 říká, že láska „nezneuctívá druhé, nehledá sama sebe, není snadné ji rozhněvat, nevede žádné záznamy o křivdách“.

Tento jeden verš zásadně odzbrojuje první čtyři pilíře konzervativního evangelikálního kalvinismu. Zatímco oni říkají, že Bůh hledá sebeslávu, Pavel říká, že láska „nehledá sebe sama“.

Zatímco oni říkají, že Bůh je nekonečný hněv, Pavel říká, že lásku „nelze snadno rozhněvat“. Zatímco oni říkají, že Bůh trestá každý okamžik života, Pavel říká, že láska „nezaznamenává žádné křivdy“. A zatímco oni říkají, že Bůh zneuctívá každého prokletím, Pavel říká, že láska „nezneuctívá druhé“.

Jak tedy tito muži uvažují o lásce?

[Paul Washer](#) říká: „Ve chvíli, kdy uděláte svůj první krok branami pekla, jediné, co uslyšíte, je, že celé stvoření stojí na nohou a tleská a chválí Boha, protože Bůh vás zbavil země.“

Piper ve své knize *Captive to Glory* cituje Jonathana Edwardse, jak říká: „Svatí jsou ... povoláni, aby se radovali... z toho, že vidí lásku a něhu Boha vůči nim, projevující se v jeho přísnosti vůči jejich nepřítelům. ... Tato radost bude plodem dokonalé svatosti a přizpůsobení se Kristu ... že spravedlivé zavržení bezbožných bude příležitostí k radosti svatých ve slávě ... radovat se z jeho lásky k nim, když vykonává spravedlnost nad svými nepřáteli...“

Nebeští obyvatelé totiž poznají, že se nehodí, aby je milovali, protože tehdy poznají, že Bůh je nemiluje, ani je nelituje.“

Jinými slovy, tito muži správně vědí, že jejich teologie slávy je neslučitelná s jakoukoli vizí lásky kromě sebeoslavné lásky Boha. Podle nich naše láska k Bohu vyžaduje, abychom věčně oslavovali, že Bůh „k nim nemá lásku ani soucit“.

“Vědí, že opravdová láska k sobě samému se otevře spíše empatii než sebeodsouzení.”

A to je přesně důvod, proč tito muži tak usilovně pracují, [aby nás varovali před empatií](#). Vědí, že opravdová láska k sobě samému nám otevře spíše empatii než sebeodsouzení.

Vědí, že postoj soucitu a empatie k sobě samému vám pomůže rozpoznat i rány vašeho souseda. A pokud jste pohnuti soucitem a empatií ke svým bližním, o kterých tito muži věří, že jsou Boží nepřátelé, pak se jejich hierarchie slávy, cti, hněvu a trestu začíná hroutit.

Odzbrojení násilí skrze lásku

Ve své nové knize [Ježíš neozbrojený: Jak Kníže pokoje odnímá Naše násilí](#), Keith Giles začíná citátem z Henry Wadsworth Longfellowa:

„Kdybychom mohli přecíst tajnou historii našich nepřátel, měli bychom najít v životě smutek a utrpení, dost, aby každého člověka odzbrojilo od veškerého nepřátelství.“

Pokud je Ježíš skutečně Bůh, neznal by Ježíš tajnou historii všech svých nepřátel? Cožpak by Ježíš nevěděl, jak náš smutek a utrpení ovlivňují naše způsoby života, které si ani neuvědomujeme? Mohlo by to vysvětlit, proč řekl na kříži: “Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí?”

Možná to je důvod, proč Pavel řekl, že „Bůh smiřoval svět se sebou v Kristu a nepočítal proti nim hříchy lidí“

Giles se dále ptá: „Je křesťanství náboženstvím míru, nebo je to náboženství, kde se Mesiáš zavázal, že nechá své nepřátele krváčet?“

Podle hierarchických věží konzervativních evangelikálních kalvinistů je Bůh Otec odhodlán nechat krváčet své nepřátele, včetně jeho vlastního Syna.

Ale co když má láska pro nás lepší slovo? Co když láska „nezneuctívá druhé...nehledá sama sebe...není snadno ji rozzlobit...(a)nevede žádné záznamy o křivdách?“

A co kdybychom rozvinuli naši teologii smíření na této hluboce soustředěné, nekonečně přetékané zkušenosti lásky?

Hierarchické věže konzervativního evangelikalismu, které dnes přiživují tolik traumat a zneužívání, by mohly začít praskat.

Rick Pidcock

[Baptist News Global](#)

Rick Pidcock

Rick Pidcock

Rick Pidcock je spisovatel na volné noze se sídlem v Jižní Karolíně. Je bývalým Clemons Fellow s BNG a nedávno dokončil magisterský titul v oboru bohoslužby na Northern Seminary. Je otcem pěti dětí v domácnosti a produkuje hudbu pod uměleckým jménem Provoke Wonder. Sledujte jeho blog na www.rickpidcock.com

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)